

Când încercări frământă viața mea

Lucica Boltasu

Cât de-nspumată ești la țărmuri, mare
Și cum arunci tu valul furios,
Nostalgic te privesc în depărtare,
Ce lin e totul și cât de frumos!
Statornică ți-e unda ta sărată,
Fie că-i soare, fie că e vânt,
O-ntoarci la mal de fiecare dată,
Căci vrei să mângâi tristul meu pământ.

Câte ascunzi în adâncimi tu, mare
Și în derivă, câte bărci ai dus?
În orice calm există încercare
Și în tăceri atâtea sunt de spus!
Așa și eu, de fiecare dată,
Când încercări frământă viața mea,
Mă-ntorc smerit în brațul Tău de Tată,
Mă liniștesc la țărm de Golgota.

Și chiar de vântul velele îmi smulge
Și chiar de valul bate furios,
Tu nu zdrobești o trestie ce se frânge,
Ci o așezi pe brațul lui Cristos.
Acolo-n orizonturile sfinte,
Pământul meu sărută-ntregul cer,
Acolo-nvăț să Te iubesc, Părinte,
În palma Ta dezleg orice mister.

Când pescăruși se-nalță către soare,
Eu mă înalț pe aripi de Duh Sfânt,
Căci nu există dragoste mai mare
Ca dragostea-Ți lăsată pe pământ.
În ea admir și marea dar și cerul,
În ploi de har mă contopesc tacit,
Când eu-și plânge tainic efemerul,
Tu îmi vorbești în duh, de infinit.

Și văd atunci atâta liniștire,
În ploi, în valuri, chiar și-n vijelii,
Tu ești prezent, mereu îmi dai de știre
Și nu mă tem, chiar moartea de-ar veni.
Un val lovește țărmul! Vatra-și cheamă
Țărâna să se-ntoarcă în țărnă,
Nu pot să am de veșnicie teamă,

Căci Domnul meu, Isus, mă ia de mână.

Și duhul meu, în comuniune sfântă
Cu Duhul Sfânt, îmbrățișează zarea,
În încercări, spre ceruri se avântă,
Căci Domnul meu îmi este desfătarea.
Acolo-n orizonturile sfinte,
Ființa mea la Tron îngenunchează ,
Eu Te iubesc, prea bunul meu Părinte,
Căci Tu ești Cel ce zilnic mă veghează.

02/05/17, Barcelona -Lucica Boltasu